

Praha na sv. Štěpána 1995.

V I N C U L U M

Drazí spolubratři, milé sestry,

Už je to skoro tradice, že své vánoční a novoroční přání píšu se zpožděním. Letos k tomu mám i dost platnou výmluvu, protože jsem byl počátkem měsíce operován na šedý zákal v levém oku, a jelikož byla operace pro bezpečnost prováděna klasickou meto-
dou (bez laseru a ultrazvuku, který mi při předchozí operaci pravého oka porušil sítnici), tak prohlédání trvá delší dobu, i když prý aspoň to levé oko bude nakonec zas docela v pořádku.

Je to už, myslím, celý rok, co jsem Vám poslal naposled takovouto epištolu, a tak bych se měl zmínit o nejdůležitějších událostech v našem kdysi exilu. Nevypadá to nejlépe, jak víte, ale nevzdáváme se. Péči o naše obce v zahraničí jsem sice předal vikářům Esterkovi a Kučerovi, ale sám jsem ještě také navštívil na jaře Švýcarsko a Spojené státy, na podzim Motalovu misi v Miláně, a pak jsme se s mnohými z Vás setkali na schůzce v Ellwangen a na zasedání Střediska Velehrad v Římě.

Naše modlitby nyní směřujeme zvláště do Kolína nad Rýnem, kde nám marodí Max Kandler. Z Knichova byl přeložen do roční diecéze královéhradecké Jenda Bárta a jeho práci teď supluje Jirka Kopic, kterému přitom zůstává i starost o náš dům ve Sv. Martinu in Casies. Jinak všude se naši kněží i přes přibývajících léta snaží zachovat či dokonce rozmnožit, co nám ještě zbylo. Zdá se to trochu nadnesené mluvit o rozmnožování, ale někde tomu opravdu tak je. Do takového Londýna, např. přichází nyní mnoho mladých, zvláště dívek "au pair", které oživily místní bohoslužby. I do Německa přichází plno lidí na praxi i na práci. V Paříži se s Petrem Kolářem snažíme zachovat aspoň vydávání tamního velmi kvalitního Oběžníku, které ovšem předpokládá aspoň nějakou právní existenci naší misie. Podle zpráv si velmi dobře vede nyní už zkušený P. Kotvrda v Austrálii, jediný přírůstek z doby polistopadové. Je snad dokonce naděje, že bychom mohli získat i někoho dalšího - bohužel ne od řeholí, ale z některé naší méně chudé diecéze - výměnou za nějakého polského kněze, kterých u nás přibývá a kteří se všichni velmi dobře osvědčují. Zde ve vlasti je samozřejmě nedostatek kněží přímo katastrofální, ale na druhé straně jsou někdy naše farnosti v zahraničí daleko početnější než některé farnosti třeba v pohraničí. To je aktuální zvláště pro Ameriku.

Mnozí z Vás snad také už ví, že kolej Nepomucenum má nové představené: rektorem je Mons. Karel Janoušek, vice-rektorem Gejza Veselý (inkardinovaný do Brna), spirituálem P. Jan Mráz, také z diecéze brněnské. Jelikož v tomto roce většina nepomucenských alumnů dostuduje, naše diecéze pošlou pro příští rok do Říma větší počet studentů, už zralejších (po druhém roce semináře), aby vytvořili nové jádro nepomucenského společenství. Zde ve vlasti povolání sice přibývají, ale příliš pomalu pro potřeby, které spíše rostou. Musíme se více modlit!

Z bývalých představených Nepomucena, pokud pocházejí z exilu, nás nyní trápí situace Mons. Plannera. Jak známo, privilegiem nepomucenských představených byl kříž v podobě bércových vředů (otevřená noha). Měl je, pokud vím, Mons. Bezdíček i P. Feřt, a pak i jejich nástupci Mons. Planner a P. Špidlík. Zatímco se jednomu obětavému lékaři podařilo otce Špidlíka snad úplně vyléčit, Mons. Planner tím právě nyní dost trpí, i proto, že nemůže zůstat ve svém bytě u S. Maria Maggiore a v koleji že není k dispozici odborný personál, který v tomto stadiu tu nohu musí každodenně ošetřovat. Mons. Planner s tím byl už několikrát v nemocnici, teď hledáme nové řešení. I za něho, který vlastně celý svůj život zasvětil našemu exilu a Nepomucenu, se teď věrně modleme.

Jinak vypuká mezi námi epidemie nemoci, která je nejzákeřnější, protože nevléčitelná: stárnutí. Dostala se i sem do republiky. Až mě to někdy dojmá vidět ty stařečky (já jako jednásedmdesátník mám na to už také věk), jak se obětuji do roztrhání těla. A když pak dostanu dopis od P. Šacha z Kanady, tak si uvědomuji, že patříme opravdu do jedné církve. Ale je to hezké být na cílové rovině a "s nadějí očekávat požehnaný příchod našeho Pána Ježíše Krista". Je možné, že nás nechá ještě nějaký čas čekat, ale to patří k dobrodružství, na které jsme se dali, když jsme se rozhodli jít za ním.

Všichni čtenáři Vincula už znají moji škaredou vadu, že nesleduji dost pečlivě naše jubilea. Utěšuji se však, že se o nich dovídáte z časopisů na tyto věci pečlivějších. Nebudu zde tedy udávat žádná minulé ani budoucí data, chci Vás ale ujistit, že na všechny poctivě a rád vzpomínám v modlitbě. Vždyť to "vinculum", pouto, které se vytvořilo v době našeho společného klání, je - doufám - tak solidní, že nikdy nezrezaví. V této bratrské lásce chci tedy nyní všem a každému zvláště popřát radost, která se zrodila o vánocích, aby s námi zůstávala stále, a hodně Božího požehnání, útěchy a odvahy do nového roku. Těším se, že se v něm s mnohými z Vás opět uvidím.

S bratrským pozdravem

Váš starý

+ Jaroslav Škarvača